

1. ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΑ ΔΕΝ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΣΤΟ ΠΑΖΑΡΙ

Μέσο: ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ

Ημ. Έκδοσης: . . . 19/07/2014 Ημ. Αποδελτίωσης: . . . 19/07/2014

Σελίδα: 37

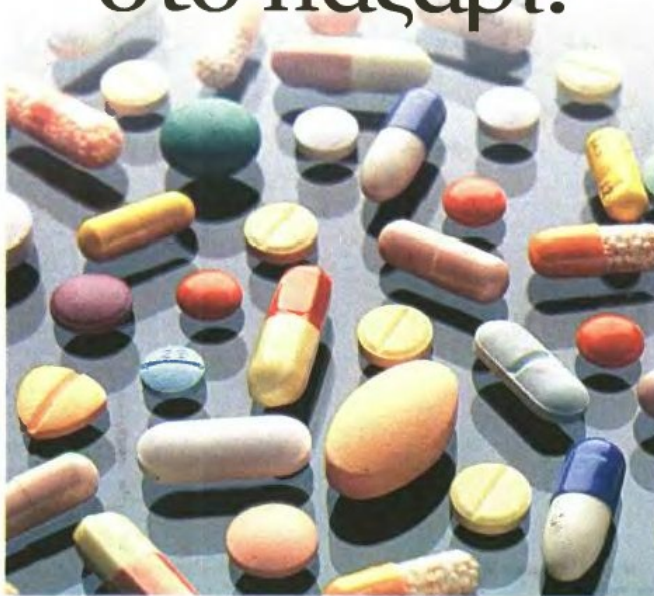

Άρθρο
του
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
ΦΡΟΥΖΗ
προέδρου
του Συνδέσμου
Φαρμακευτικών
Επιχειρήσεων
Ελλάδος (ΣΦΕΕ)

Τα φάρμακα είναι μια πολύ σοβαρή υπόθεση για να δεχόμαστε ότι μπορεί να αντιμετωπίζονται με όρους «παζαριού». Η διεθνής και η ευρωπαϊκή πρακτική θέτει ορισμένα οικονομικά όρια για τη δυνατότητα πρόσβασης στα φάρμακα. Πέρα από αυτά τα όρια, η αλόγιστη περικοπή του προϋπολογισμού οδηγεί στη σταδιακή «έκλειψη φαρμάκων» από την αγορά. Το ερώτημα είναι απλό: Θέλουμε μια κοινωνία που οι πλούσιοι μόνο ασθενείς αναγκάζονται να παραγγέλλουν τα φάρμακά τους στο εξωτερικό και να επιβαρύνονται με το κόστος, χωρίς απαραίτητα να είναι βέλαιοι για την ποιότητα τους; Ασφαώς και όχι. Εκεί όμως οδηγούμαστε όταν η δημόσια κατά κεφαλήν δαπάνη έχει κατακρημνιστεί στα 178 ευρώ αντιπροσωπεύοντας σχεδόν το μισό του μέσου όρου της «Ευρώπης των 27» και εξακολουθεί να συζητείται η λογιστική προοπτική περαιτέρω μειώσεως!

Η συνολική εξωνοσοκομειακή φαρμακευτική δαπάνη έχει υποβιβαστεί κάτω από τα 2 δισεκατομμύρια ευρώ (1,9 δισ.) και αποδεικνύεται ήδη έντονα ανεπαρκής. Η φαρμακευτική αγορά λειτουργεί ήδη με ελλείψεις και με ταλαιπωρία των ασθενών. Λειτουργεί ουσιαστικά με ένα καθεστώς επιδότησης του συστήματος αφενός από τους ασφαλισμένους, που αυξάνουν τη συμμετοχή τους και αφετέρου από τις επιχειρήσεις μέσω από εκατοντάδες εκατομμυρίων ευρώ σε rebate και clawback (που ξεπερνούν τα 500 εκατομμύρια ευρώ ετησίως). Ωστόσο, οι επιστροφές πόρων από τις επιχειρήσεις προς το κράτος, εάν συνεχιστούν και φέτος, θα οδηγήσουν σημαντικό τμήμα των επιχειρήσεων σε οικονομικό αδιέξοδο με αποτέλεσμα να εκλείψουν φάρμακα. Η ελληνική αγορά δηλαδή θα πληγεί από ακόμα μεγαλύτερες ελλείψεις φαρμάκων και τότε η φαρμακευτική δαπάνη πράγματι θα εξαφανιστεί, γιατί πολύ απλά δεν θα υπάρχουν φάρμακα για να αγοραστούν στο πλαίσιο μιας οργανωμένης φαρμακευτικής αγοράς. Φαινόμενα μαύρης αγοράς και

Τα φάρμακα δεν πωλούνται στο παζάρι!

παράλληλων δικτύων θα επικρατήσουν, όπου οι έκοπτες θα προμηθεύονται μόνοι τους τα φάρμακα που χρειάζονται ενώ οι μη έκοπτες θα αναγκαστούν να επιστρέψουν στην εποχή με το «μαντζούνια» και τα γιατροσόφια. Δεν είναι λοιπόν πανάκεια και χωρίς κανένα

νασφάλιστος. Το κράτος πρέπει να μας επιτρέψει να κάνουμε τη δουλειά μας, που είναι η στήριξη της δημόσιας υγείας, μέσα από μια πολιτική αναγνώρισης και σεβασμού για το έργο μας. Και είμαι βέβαιος ότι αυτό αν και αργά θα γίνει επιτέλους κατανοητό και αποδεκτό.

κίνδυνο η διαρκής κρατική σύνθλιψη του κύριου πυλώνα της φαρμακευτικής αγοράς που είναι οι φαρμακευτικές επιχειρήσεις. Το φάρμακο, ένα επιστημονικό, κοινωνικό αγαθό, που διακινείται και τιμολογείται με συγκεκριμένες πρακτικές σε ολόκληρο το δυτικό κόσμο, δεν αντέχει ένα μόνιμο «παζάρεμα».

Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι η φαρμακευτική δαπάνη πρέπει να αυξηθεί με λογική προκειμένου να αποτραπούν οι προσαναφερόμενοι κίνδυνοι. Οι φαρμακευτικές επιχειρήσεις έχουν υποστηρίξει την προσπάθεια της διάσωσης της οικονομίας περισσότερο από κάθε άλλο κλάδο. Ηρθε τώρα η ώρα, 6 χρόνια μετά, για εξισορρόπηση και εξορθολογισμό των αποφάσεων. Για να διασωθεί το φάρμακο και να προστατευτούν τόσο οι ασφαλισμένοι όσο και οι ανασφάλιστοι που αγγίζουν πλέον τα 2 εκατομμύρια, η φαρμακευτική δαπάνη πρέπει να αυξηθεί τουλάχιστον κατά 300 εκατομμύρια ευρώ μέσα από τη μεταφορά πόρων εντός του σημερινού συνολικού προϋπολογισμού υγείας. Όπως γίνεται σε όλες τις ευνομούμενες και με κοινωνική αλληλεγγύη κοινωνίες.

Οι φαρμακευτικές εταιρείες δεν είναι ταμειακές μηχανές. Είναι σύγχρονες δομές οργάνωσης που επιτελούν τεράστιο ερευνητικό και κοινωνικό έργο, ενώ δεσποζουν στην οικονομία της γνώσης. Δεν πρέπει να υποτιμάται η στήριξη του κοινωνικού συνόλου από τις φαρμακευτικές επιχειρήσεις, όχι μόνο με την επιχειρηματική πολιτική μας, αλλά και με πρωτοβουλίες όπως η Τράπεζα Φαρμάκων, η οποία, σε συνεργασία με την Ιερά Αρχιεπισκοπή Αθηνών και τον Ιατρικό Σύλλογο, εξασφαλίζει φάρμακα σε απόρους και ανασφάλιστους. Το κράτος πρέπει να μας επιτρέψει να κάνουμε τη δουλειά μας, που είναι η στήριξη της δημόσιας υγείας, μέσα από μια πολιτική αναγνώρισης και σεβασμού για το έργο μας. Και είμαι βέβαιος ότι αυτό αν και αργά θα γίνει επιτέλους κατανοητό και αποδεκτό.